

§ 39. Handelsministeren kan fastsætte, under hvilke betingelser uddannelse og tjeneste i søværnet kan danne grundlag for erhvervelse af de i denne lov omhandlede sønæringsrettigheder, jfr. dog § 8, stk. 2, og § 9, stk. 2.

§ 40. Handelsministeren kan inddrage et sønæringsbevis, hvis det på grund af indehaverens sjælelige eller legemlige tilstand skønnes uforsvarligt fortsat at lade ham udøve den virksomhed, beviset giver ham ret til.

Stk. 2. Indehaveren af et sønæringsbevis skal lade sig underkaste sådanne lægeundersøgelser, som er nødvendige til afgørelse af det i stk. 1 nævnte spørgsmål. Udgifterne ved undersøgelserne afholdes af staten. Unnlader indehaveren at lade sig underkaste en påbudt undersøgelse, kan sønæringsbeviset inddrages.

§ 41. Inddragelsen af et sønæringsbevis kan af den, afgørelsen vedrører, forlanges indbragt for domstolene. Anmodning herom skal fremsættes overfor handelsministeren inden 4 uger efter, at afgørelsen er meddelt den pågældende.

Stk. 2. Handelsministerens afgørelse skal indeholde oplysning om retten til at begære domstolsprøvelse og om fristen herfor.

Stk. 3. Når inddragelse af et sønæringsbevis forlanges indbragt for domstolene, anlægger handelsministeren sag imod den pågældende i den borgerlige retsplejes former. Sagen hører under Sø- og Handelsretten i København og uden for dennes område under søretten.

Stk. 4. Anmodning om indbringelse for domstolene har opsættende virkning. Handelsministeren kan dog bestemme, at en anmodning ikke har opsættende virkning. Denne afgørelse kan ved kendelse ophæves af retten inden afgørelse af spørgsmålet om inddragelsens lovlighed.

§ 42. Et sønæringsbevis, der er inddraget, skal afleveres til handelsministeriet.

Stk. 2. Handelsministeren kan til enhver tid tilbagegive et inddraget sønæringsbevis, når de omstændigheder, der har begrundet inddragelsen, ikke længere findes at være til stede. Afslås en ansøgning om tilbagegivelse, kan ansøgeren forlange spørgsmålet

indbragt for domstolene. Såfremt sagen tidligere har været indbragt for domstolene, kan indbringelse dog kun ske, såfremt der er forløbet mindst et år efter, at inddragelsen senest er stadfæstet ved dom. § 41, stk. 2 og 3, finder tilsvarende anvendelse.

§ 43. De i denne lov indeholdte indfødsretskrav finder ikke anvendelse på personer, der efter De europæiske Fællesskabers regler om arbejdskraftens frie bevægelighed har adgang til lønnet beskæftigelse her i landet på samme vilkår som danske statsborgere.

Stk. 2. Den til beviserne som kystskipper, sætteskipper af 1. og 2. grad og skibsfører af 1. og 2. grad samt fiskeskipper af 1., 2. og 3. grad knyttede ret til at være fører af skib fortabes, når indehaveren mister indfødsret; handelsministeren kan dog under særlige omstændigheder gøre undtagelse fra denne bestemmelse. Opnår den pågældende på ny indfødsret, skal retten til at føre skib dermed anses for generhvervet.

VI. Ikrafttrædelsesbestemmelser m. m.

§ 44. Loven træder i kraft den 1. april 1975. Bestemmelserne i §§ 20 og 25 træder dog først i kraft efter handelsministerens bestemmelse.

Stk. 2. I lov nr. 208 af 7. juni 1958 om skibes bemanning som ændret ved lov nr. 158 af 27. maj 1964 ophæves §§ 9-25, 28-30, 34-35, 36, 37, stk. 1-4, 38, 40, stk. 4, 42, 43, 44, stk. 1, 47 og 48. I lovens § 6 ændres „matroser“ til „befarne matroser“ og „letmatroser“, „ungmænd“ og „dæksdreng“ til „ubefarne matroser“. I lovens § 7 ændres „motormænd“ til „befarne motormænd“. I § 26 ændres „kystskippereksamen“, „sætteskippereksamen af 2. grad“ og „sætteskippereksamen af 1. grad“ til henholdsvis „fiskeskippereksamen af 3. grad“, „fiskeskippereksamen af 2. grad“ og „fiskeskippereksamen af 1. grad“.

Stk. 3. Lov nr. 231 af 7. juni 1952 om sømandsuddannelse ophæves.

§ 45. Denne lov gælder ikke for Færøerne.

VII. Overgangsbestemmelser.

§ 46. De forinden ikrafttrædelsen af sønæringsloven af 28. februar 1916 erhvervede